

INSERTIUNI:

se plătesc cu prețuri foarte reduse.

Manuscrisurile sunt a se adresa redacției și acelea nu se înapoiază.

Epistole nefrancate nu se primesc.

ACTIVITATEA

ABONAMENT:

Pe an 6 cor. pe 1/2 an 3 cor.

Pentru plugari—țărani pe an 4 coroane.

Pentru România și străinătate: Pe an 16 franci.

Un număr costă 12 bani

EDITOR, PROPRIETAR ȘI ȘEF-REDACTOR:

DR. AUREL MUNTEAN

Apare în fiecare Joi.

REDACTOR RESPONSABIL:

LAURIAN BERCIAN

Cum trăim.

Studiu de moravuri din viața noastră publică și privată de T. Raica, profesor liceal.

Nimic nu are omul mai scump pe pământ ca viața, care este cu atât mai prețioasă cu cât este mai scurtă. Și lucru curios: de nimic nu abuzează el mai mult, ca de biata sa viață, cu toată valoarea și scurtimea ei. Ca ori-ce bun lumesc, și viața ne este dată nu numai spre folosul nostru dar și spre al de-apropelului.

Omul, cum îl arată și limba, este o ființă eminent socială. Fie-care dă ceva individual societății, pentru care primește în schimb un echivalent social.

Ast-fel viața este particulară și socială, întru cât se schimbă nu numai dela om la om, dar și dela om la societate. Viața omenească variază însă foarte mult și după loc, timp și popor. Și ori cât s'ar zice, că omul este o ființă liberă, lucrul nu este adevărat de cât pe jumătate. În ori-ce om deosebim două elemente, unul moștenit și altul contractat; cel din urmă constituie caracterul, celalalt moravurile și amândouă ființa umană.

Nimeni nu se poate sustrage, în mod absolut, influenței mediului incunjurător. Mediul acesta însă este foarte variat și atrăne dela mai mulți factori, între cari și factorul temporal, local și etnic. Viața antică greco-romană era diferită de viața popoarelor medievale sau moderne. Altă viață duc locuitorii din clima caldă și alta cei din clima temperată și friguroasă. Apoi viața germanului nu este identică cu a bulgarului nici viața acestuia identică cu a americanului etc.

Chiar și în aceeași țară și la același popor traiul diferă dela o clasă socială la alta. Deosebirea între viața țărănească și cea burgheză este cu atât mai mare, cu cât mai vechiu este temeiul și mai solidă organizația claselor sociale.

La noi clasele sociale fiind abia la început, deosebirea constă mai mult în formă, în mijloacele materiale, decât în fond, în condițiunile intelectuale.

Între țăranul și burghezul nostru este prea puțină deosebire culturală și educațională. Elita noastră intelectuală o formează aproape numai profesiunile libere. În țările cu civilizație mai veche și cu clase sociale bine organizate, există o elită intelectuală negustorească. Acolo negustorul face mai întâi școală, ca ori-ce profesionist, nu-și începe cariera, ca la noi, cu partea practică. Negustoria noastră eșită, în teză generală, din băeți de prăvălie cu două-trei clase elementare, făcute și acele, D-zeu știe unde, când și cum. Așa se face, că mulți dintre negustorii noștri bătâni scriu și astăzi cu chirilice; asupra lor desvoitarea noastră culturală, de o jumătate de veac n'a avut nici o înrurire. Din acest punct de vedere, deosebirea între țăran și burghez este mai mult în port și portofel.

Dacă deosebirea claselor noastre sociale, sub raportul cultural, este prea neînsemnată, ea este destul de mare sub raportul moral. Asemenea deosebire este inerentă ori-cărei schimbări de viață, ori cărui mod propriu de a-și câștiga existența. Ceea-ce contribuie la prefacerea morală a firii burghezului, este nu numai noua sa viață, dar și mediul social deosebit. În adevăr, țăranul, cu toată sărăcia lui, are o tradi-

ție de clasă și o credință strămoșească, de cari se călăuzește în viață. Tradiția burghezului este hazardul, credința lui câștigul. Țăranul respectă ceea-ce a apucat și se teme de D-zeul părinților săi, burghezul nu respectă de cât banul, și nu se teme de cât de sărăcie.

De aceea toată purtarea, toată activitatea burgheză este determinată numai de interes.

Ce deosebire între firea leală și francă a țăranului și ipocrizia și falsitatea burghezului nostru! Când are interes de tine, și-se prosterne, în cas contrar nu te bagă de loc în seamă. Așa dacă ești profesor și are copii la tine, dacă ești oficer și are băeți în armată, dacă ești magistrat și are daraveri pe la justiție, în fine ori ce interes momentan ar avea de tine, te salută respectuos, îți suride dulce, îți strânge afectuos mâna, se răzoaște înaintea ta, de ai crede, că ți-e cel mai bun prieten, cel mai desinteresat binevoitor. Și-a câștigat procesul și nu mai are altul în perspectivă, i-a absolvat băiatul și s'a eliberat din armată, prietinu. Inflăcărat de eri, nu te mai vede, nu te mai cunoaște.

Ear când ai tu interes de el, îți promite totul și nu-ți face nimic. De altfel lumea noastră e și tare ciudată. Nu cred să existe altă societate, unde simțul datoriei și al echității se fie mai puțin dezvoltat. La noi, chiar dacă ai vrea, nu poți face cuiva bine, fără să-ți aprinzi pae în cap. Cu greu se va găsi vr'unul dintre D-voastră, care făcând bine se nu se fi căit. Vreai să ai prietini? Nu le face bine. Vreai să-i pierzi? Ajută-i la nevoie. Aceste le știu din propria mea experiență. Vorba românilui: fă bine și așteaptă rău, s'au

dacă dai n'ai, s'au: când îi dai îi tată iapa, când îi ceri îi moare mânzul. Aceasta-i, în țesă generală, firea burghezului nostru.

Este adevărat, că în noua sa viață, burghezul și-a înmulțit mijloacele materiale și și-a ușurat, cel puțin în aparență, traiul, dar odată cu aceasta au crescut și greutatea vieții și pretențiile sociale, ear brațele de muncă s'au redus simțitor. Așa pe când în casa țăranului sunt tot atâți consumatori cât și muncitori, în familia burgheză de regulă unul muncește și toți ceilalți consumă.

Apoi se știe, că totdeauna consumatorul este mai pretențios decât producătorul. Și lucru este firesc. Cel ce nu muncește, nu poate ști, cum se câștigă nici cum se păstrează banul. Eată pentru ce, în familia noastră burgheză, se întemplă, ca la turnul Babilonului: ceea ce clădește ziua unul cu multă trudă și într'un chip îndelungat, dărimă noaptea toți ceilalți ușor și foarte iute.

Țăranul când se însoară, n'o face ca noi, de fudulie sau din vanitate, ci ca să aibă un bun și credincios tovarăș de muncă, spre a învinge mai ușor împreună greutatea vieții. La ei sub raportul muncii, nu există nici o deosebire între bărbat și femeie. Ba din potrivă femeia muncește adesea îndoit și întreit cât bărbatul. Ea nu numai duce singură gospodăria casei și-și lăptează și crește singură copiii, dar vara cu copilul în brațe și cu mâncarea în coș, merge la câmp și duce, de dimineața până seara, greul muncii alături de bărbatul și de copiii săi. Și când e vorba de sacrificiul în bani și în sânge, tot țăranul este în frunte și asupra lui

FOIȘOARA

SUB PATRAFIR

Părinte, eu mă 'nec din pept
Și n'am puteri de vorbă multă;
Cât vom putea vorbi m'ascultă
Să-ți spun în grabă tot și drept.
Aș vrea să încep cu fapte bune,
Dar n'am făcut, ori le-am uitat
Și raiu 'n cap puțin mi-a stat.
Și-am fost și prost la numărât —
Și n'am ce spune.

N'aveam nici vreme. Tata-i mort
Și mama-i cu copiii, s'ermana.
Ei dela mine-așteaptă hrana,
Și grija numai eu le-o port.
De-acum ei singuri se și-o poarte!
Mi-e milă de durerea lor,
De și mi-e jale, nu că mor.
Dar cum e scris!... Că sunt dator
Și eu c'o moarte.

Eu mă cunosc; sunt păcătos,
Că prea am dus-o 'n ris și 'n glume,
Prea drag mi-a fost să fiu în lume.
Și-am prea iubit ce-a fost frumos!

Pe lângă vin voinicii roată,
Și chiote pe deal în zori,
Și ziua luncile cu flori,
Și horă noaptea 'n șezători,
Și viața toată!

Și mi-a plăcut în jurul meu
Să ved flăcăi pe bățatură
Și cobza cu isonu 'n gură
Să-mi zornăie zorind mereu.
Să ved cum se cotesc și-arete
Pe-ascuns, nevestele, și-aprins
Să simt de peste brâu cuprins
Trupșorul cel subțire 'ncins
Al unei fete.

Păgân sunt par'că, nu creștin!
Bisericos n'am fost, părinte,
Dar rar când mi-am adus aminte,
M'am dus și eu ca să mă 'nchin.
Eu am pe D-zeu în mine:
Mereu îl simt, și-l ved mereu —
Gândesc așa! Mai știu și eu!
Dar, taică, las 'că Dzeu
Va ști mai bine.

N'am dat în viață nimănu
Prilej să-mi poarte dușmănie
Eu n'am putut să țin mânie,
Căci n'am avut, părinte, cui.

Măcar mi-au tot făcut-o unii!
Și n'am fost slab, și nici tricos:
Pe opt ți-i dam grămadă jos —
Dar m'am ferit să-mi fac ponos
Cu toți nebunii.

Odată numai... P'un flăcău
L'am dat de ziduri, pentr'o fată...
A doua zi a prins de-odată
La plug în deal să-mi pară rău.
Și nici la boi n'am dat mâncare
Și 'n brazdă plugul l'am lăsat
Și ca nebun am alergat
Pe dealuri, pe flăcău să-l caut
Să-i cer iertare.

Și nu mai știu... atâta-i tot
Ba, taică, stai! E cu vecinul.
Pe palme m'alinta creștinul
Și drag m'avea ca pe-un nepot...
Iar eu i-am s'rutat nevasta!
El moș, ea o copilă abea.
Mi-a fost și milă cum plângea,
Și, Doamne, ochi frumoși ce-avea —
Pecat e asta?

Dac'am uitat ceva să spui,
Mi-e martor Dzeu, părinte,
C'am spus ce mi-a venit în minte,
Și-oi spune tot, în fața Lui!

Și-acum canon... îl știu anume!
A fost așa, și n'as cărti:
Canon e, că nu pot trăi!
Și 'ntr'altă lume n'o mai fi
Ca pe-astă lume.

G. Ceșbuc.

O Povestire.

Lui Emil Chiffa.

Era într-o noapte întunecoasă, pe la începutul lui Decembrie. Nu era zăpadă, dar o înlocuia un vânt din spre nord, care sufla cu furie și o ploaie rece ca ghița. Brădetul din apropiere foșnea mereu, încât mă facea să gândesc în multe rânduri la foșnetul pădurilor, descris așa de frumos de Vladimir Korolenko.

În situația în care mă găseam, îmi adusei aminte de-o noapte aproape tot astfel, dinaintea cu trei ani, toamna, când împreună cu patru inși, tineri studenți, proiectaram o excursiune pe muntele Postovariu. Aveam să plecăm din oraș seara, ca să putem fi în vîrf pe la mezul nopții, acolo să facem foc, să ne odihnim și așa să așteptăm fermecătorul răsărit de soare, tablou de-o negrită frumusețe văzută de pe înălțimile Postovariului.

cad cele mai grele sarcini. Eată care este valoarea clasei noastre țărănești!

Cum stă burghezul în această privință? *Țăranul burghezificat?* adevărat boerit, odată cu modul său de viață s'a schimbat și rolul membrilor familiei sale. Bărbatul a rămas *singur* muncitor și mai departe, ba încă îndeplinind o muncă și mai grea, pe când cucoana s'a pomenit deodată suspendată în aer, fără nici o atribuție specială, neavând nici un rol activ, nici un rost în distribuirea muncii sociale. Pe când ca țărăncă muncia prea mult, ca burgheză nu mai muncește nimic, dar chiar nimic.

Și aceasta nu numai pentru că n'are ce, dar nu vrea. Probă că nici ceea ce ar putea sau ar trebui, nu face. Așa copiii îi lăptează doicele, îi cresc guvernantele și-i instruesc străinii; tot meritul cucoanelor — dacă este și acesta un merit — este de a le fi dat viață. Foarte multe caută, prin mijloace criminale, să se scape de acest *singur* rol natural, chiar cu risicul de a se scăpa unele și de viață. *Bărbatul târguște de-ale mâncării, ear cucoana doarme.* Menajul îl lasă pe seama slugilor, ear dumneaiei își petrece viața în trândăvie, se ocupă cu mofturi și adesea face rușine familiei. Trebuie să fie o temee săracă, să aibă o educație și o cultură aleasă sau un bărbat cult și energic, ca să facă excepțiune de la această tristă regulă.

Din acest punct de vedere, între *țărăncă* și *burgheză* este același raport ca și între *găină* și *rață*: găina consumă puțin, nu cere nici odată de mâncare, ouă mult, își scoate și-și crește singură puii, expunându-și viața pentru apărarea lor; rața consumă mult, te pune foc dacă nu-i dai într'una de mâncare, ouă puțin, scoaterea și îngrijirea puilor o lasă tot pe seama bietelor găini, ear când este amenințată se dă de-a gata în gura eretului, fără să facă cea mai mică împotrivire. Și când te gândești, ce frumoase, ce delicate și ce cochete sunt burghezele de rațe, pe lângă țărăncile de găini. De aceea plac ele poate și eretului mai mult de cât găinele. N'are gust prost ertele, dar ce-i de vină stăpânul?

În societatea noastră se află și un grec, care călătorise foarte mult și știa multe se povestească. Nu știa destul de bine românește și faptul acesta ne făcea să ridem din când în când de câte-o expresie întoarsă și foarte hazlie de-a lui.

El ne-a spus, cum a stat doi luni la un sat în Helveția și cum a prins într'o seară trei copii de broască.

Când se plecăm însă, începu o furtună, un vânt rece și o ploaie deasă și măruntă, încât ne fu peste puțină se ne mai suim în noaptea aceea pe Postovariu. Din cauza asta renunțarăm la proiectata noastră excursiune și pentru a înlocui petrecerea ce-am fi avut-o acolo, ne adunarăm toți la grecul, la o ceaia dă.

Petreceam bine, cu toate vijeliile ce erau pe-afară și după al doilea ceaiu făcurăm planul, să istorisescă fie-care dintre noi câteceva.

După-ce mai aprinserăm câte-o țigară, începu mai întâu grecul cu enararea faptului, cum zicea el, a pășaniilor unui artist italian la curtea Șahului Persiei. Într'o seară, după-ce artistul își isprăvi concertul, Șahul încântat ne mai ștind cum să-și exprime mai bine mulțumirea, dete ordin să i-se umple cât se poate mai bine gura artistului cu monete de aur, ceea-ce pe lângă marea bu-

APEL CĂTRĂ ROMÂNI

Secțiunea etnografică a Muzeului Național roagă pe d-nii preoți, învățători și pe tot poporul românesc să binevoiască:

1) a trimite toate obiectele, lucrările, ce poartă pe sine — și dau bucuros — colindătorii ca *visleim, steaună, comănac, zale, sabie, tasă, păpușe, instrumente musicale pe lângă descriere scurtă. Acei d-ni cari cunosc notele se pună pe (un glas) note cântărilor, colindele și altele ce se vor mai ivi.*

Se mai trage luarea aminte a celor ce voesc să steie în ajutor Muzeului Național pentru a face cunoscut obiceiurile și credințele strămoșești ale poporului românesc, adevărat:

2) să descrie acele datini, mistere, jocuri, ședințe și alte obiceiuri populare dela s. sărbători în mod cronologic, începând cu S. Varvara (4 Dec.) până la Intimpinarea Domnului (2 Februarie).

In fine binevoitorii să;

3) descrie pe larg felul și numele mâncărilor pregătite cel puțin din ajunul Crăciunului, Crăciun și Anul-Nou. A

Tot ceea ce s'ar trimite să se păcheteze bine și să se trimită *neplătit* pe adresa aceasta: *Seemayer Willibald, igazgató, Budapest, IX Csillag utca.*

Acei domni, cari binevoiesc a trimite obiecte Muzeului să lipească pe fie care obiect un bilet pe care să fie scris numele obiectului, comitatului, cercului pretorial și al comunei în românește, fiind-că Muzeul cumpără bucuros obiectele trimise, de aceea sunt rugați toți acei d-ni și d-ne cari binevoiesc a trimite câte ceva să scrie și prețul lucrurilor trimise. Prețul obiectelor se va trimite în ziua următoare prin mandat postal, după-ce interesul expeditorului este ca să-și scrie în formă ceată adresa.

Acei domni însă cari nu doresc răscumpărare în bani pentru obiectele trimise să amintească aceasta, că unii ca atari vor primi dela ministrul cultelor și instrucțiunii publice drept răscumpărare o frumoasă diplomă de mulțumire.

Prin acești bani se poate pune basă și chiar mări biblioteca școlară.

Ceea-ce privește descrierea tuturor datinelor, misterelor, jocurilor, ședințelor și altor obiceiuri — în românește — să se trimită pe adresa sus pusă.

curie mai cauza bietului italian și o crâncenă durere, rupându-i-se o măsea.

— Dar n'am vrut să vă spun asta, ne zise grecul, când noi începurăm să ridem, știu o întâmplare mai interesantă, pe al cărei erou l'am și cunoscut.

Și aprinzându-și o țigară, începu:

— Era în vara anului 1895. P'atunci eram elev la un gimnasiu din Constanța și vacanțele le petreceam mai întotdeauna la un unchiu bogat din Smyrna, în Asia-Mică. Acolo aveam tot felul de petreceri, unchiul meu ducându-mă peste tot locul și arătându-și toată dragostea față de mine. Imi aduc aminte, ce mult imi plăcea să stau seara la țermurul mării și să privesc nenumăratele corăbii și vapoare, cari treceau mereu pe dinaintea mea. De multe-ori aș fi vrut să stau în port până dimineața; toată circulația și toate sgomotele din port imi făceau o plăcere nespusă.

Lângă casa unchiului meu, o vilă de-o adevărată frumșețe, se ridica casa unui turc tot așa de bogat, ca și unchiul meu. Pe turc îl cheama Harun și era comersant. Era tiner sdravên, cu fața mai mult neagră decât albă, cu ochii cam încruntați, din cari par-că i-seau fulgere; un tip de turc în sfârșit.

Cum era comersant și lipsea în multe rânduri de-acasă, cine știe prin ce împrejurări, un tiner călugăr grec, dela o mănăstire

A 15-a adunare generală a „Reuniunii rom. agricole din Sibiu“

(Urmare și fine.)

Raportul luat de adunare la cunoștință, în scopul censurării socotelilor s'a emis comisiunea consistătoare din membrii: Giurgiu, director școlar în Orlat, Bratu, dir. școl. în Tilișca, N. Iosif, inv. în Aciliu și V. Pop, notar în Săcel.

Înainte de a-și termina comisiunea agendei sale, adunarea exprimă condolențe prin ridicare pentru decedații membrii ai Reuniunii, ia la cunoștință numirea membrului în comitet, a dlui Pant. Lucaș, de vicepresident în locul mult regretatului fost vicepresident Dr. D. P. Barcianu și întregirea comitetului prin numirea dlui P. Draghiș, prim-pretor, de membru în comitet. Conform punctului 3 și 4 din programul cuprins în convocător, presidentul Comșa ne vorbește despre cultura nutrețurilor măestrite (trifoiu, lușernă, napi etc.), cari chierate sunt a ne îmbogăți și grajdurile și pungile. În ce privește reînființarea viilor afacerea se lasă în îngrijirea școlii economice, ce e în înființare în Seliște, pentru a cărei susținere comitetul Reuniunii a esoperat dela comisia economică a comitatului, o subvenție anuală de 1600 coroane.

Trecându-se la punctul privitor la însemnătatea „Insoțirilor de credit sătești sistem Raiffeisen“ pentru care Săcelenii erau bine pregătiți dela întrunirea agricolă, ținută a. tr. în Mag, după-ce presidentul Comșa expune road-le, la care au ajuns Insoțirile până aci alcătuite, apelează la fruntași să pună temeiul și în Săcel unei asemenea Insoțiri. La acest obiect mai iau cuvântul învățătorul N. Iosif, cassar al Insoțirii din Aciliu și secretarul V. Tordășianu, după-ce fruntașii hotărăsc înființarea Insoțirii, la care s'au înscris aproape 50 proprietari, cari s'au și declarat încă în cursul adunării de adunare generală constituantă. S'a ales president al Insoțirii not. Val. Pop, president al comitetului de supraveghere parochul A. Flucuș, ear' în direcțiune și în consiliul de supraveghere aleși au fost tot fruntași unul ca unul. Cassar a fost proclamat marele proprietar Gligor Dancu cu proprietăți în Rusia, România și în comuna Săcel. Dânsul a oferit drept garanție un libel cu 10.000 cor. depunere la „Cassa de păstrare din Seliște“. Pusă în astfel de mâni soartea Insoțirii din Săcel, ea va fi un mijloc de ridicarea morală și materială a Săcelenilor.

Comisiunea de revisiune într'aceea prin raportul seu Bratu propune, ear' adunarea să comitetului absolutoriu pentru rațiociniile pro 1902, încuviințază budgetul pro 1904 și exprimă mulțumită protocolară comitetului central pentru lucrările sale închinat binelui țăranului nostru.

Bogatul banchet, început după orele 4 d. a., nou prileju a fost de-a continua lu-

din apropiere, se îndrăgostise într'o femeie de-a lui. Prin ajutorul unei servitoare, o arăpoaică, de câte-ori Harun pleca la Constantinopol, călugărul se strecura în casa turcului și rămânea acolo ore întregi. Fără îndoială, că arăpoaica în urma serviciilor aduse celor doi îndrăgostiți, își câștigase un număr nu tocmai însemnat de lire turcești.

Și ținu dragostea asta romantică, periculoasă, în decursul căreia la fie-care dintre cei doi îndrăgostiți, i-se ținea viața de-uu fir de păr, ca a lui Damocle, câte-va luni. Dar soartea, care nu vrea să știe nimic nici de rauguri nici de măriri, nu vrea să știe nici de dragoste. În culmea fericirii Romeu-lui călugăr și a Juliettei lui, veni o vreme îngrozitoare, pe care n'o doresc nimănui. Aproape, întotdeauna așa se întâmplă: după zile frumoase și senine vin cele mai mari furtuni și după o mare fericire vin cele mai crude decepții.

Într'o zi Harun sosi acasă cu o săptemână înainte de a fi așteptat. Călugărul era acolo. Toate eforturile arăpoaicei, ca să-l scoată pe unde-va, rămaseră cu totul zadarnice și călugărul, aproape amețit de spaimă, dete ochi cu stăpânul. Vă puteți închipui, ce-o fi fost atunci!

Povestitorul ne mai turna câte-un ceaiu și continuă:

crările săvârșite în cursul adunării generale. Aci s'a vorbit despre chierarea, ce o are Insoțirea, despre dragostea, ce trebuie să unească la împreună lucrare pe inteligentul și pe țăranul nostru, dacă vorba este ca lucrarea noastră roade să aducă. În cursul banchetului domnul Gligore Dancu se înscrie în șirul membrilor pe viață ai Reuniunii, solvind taxa de 80 cor., ear' alți fruntași priemiți au fost în șirul membrilor ordinari.

Adunarea din Săcel ne-a servit cu o dovadă mai mult, cât de folositoare este Reuniunea noastră agricolă, mai ales acum, când chestiunile economice au să cuprindă un loc din ce în ce de mai mare însemnătate în transformățiunea actuală a poporului dela sate. De încheiere mai remarc, că d-na Aurelia Pop n. Florian, Flucuș, Dicu, Dancu, Patachi, Iosif (Aciliu) și d-soara Macrea au ținut să asiste în tot timpul la lucrările Reuniunii.

»Neghină«.

SERATE de ale meseriașilor români.

A 12-a și cea din urmă ședință literară din 1903, s'a ținut Joi la 31 Decembrie n. în localitățile „Reuniunii sodalilor români din Sibiu“, care a fost loc de întâlnire și în 1903 pentru sute de oameni iubitori de progres. Aici măiestrii cu cunoștințe, câștigate în cursul vieții, destul de sbuciumate, își expun experiențele, din cari tinerimea își croiește ogașele de urmat în viitorul apropiat; sodalii (calfele), damele din cor și alții, distracții folositoare ne procură tuturora prin citirea de bucăți alese, prin predarea cutării poezii frumoase și prin cântări, ce ne înveselesc inimile. Dealtfel, o spun pentru obște, un asemenea așezământ, cu chierarea de-a ținea mulțimea la un loc și astfel a o pune în pozițiune de a se manifesta ca un întreg, ce să respectă și respect așteaptă și dela alții, numai prin continuă acțiune să poate susține, căci în muncă este viață. Cunosce pe mulți din cercurile Reuniunii, cari conduși sunt de devisa „Roagă-te și muncește“. Faptele, ce Reuniunea le îndeplinește, sunt de natură de-a împintena pe toți la lucrare. Trecând în revistă lucrările mai de căpetenie, săvârșite în cursul anului, presidentul declară ședința deschisă.

Notarul Reuniunii dl I. Apolzan, cetește protocoalele ședințelor administrative, din cari am aflat despre hărnicia, cu cari damele din despărțământul întregitor al Reuniunii lucrează pentru a face din sărbătorile Nașterii Domnului, zile de adevărată sărbătoare pentru săracii nostri; despre numeroasele cărți dăruite bibliotecii prin stima-

— Nu știu ce s'a mai întâmplat și mi pare rău, că n'am putut fi inițiat despre drama ce s'o fi desfășurat atunci în casa turcului. Dar în ziua următoare am aflat, că în noaptea aceea Harun încă cu doi servitori duseră pe bietul Don Juan dela mănăstire legat, la țerm, acolo îi mai legară și o peatră mare de gât și l'aruncară în mare.

— Dar cu femeia ce s'a întâmplat?, întrebarăm noi curioși.

— Nu știu nici eu; unii spuneau ear' fi omorât-o ori ear' fi isgonit-o, alții, că ar fi rămas tot în casa turcului. Se spunea, că era o femeie de-o frumșețe desăvârșită și de origine creștină.

Dar de bietul călugăr și acum imi mai aduc aminte. Par-că'l ved, cum ne plimbam în multe seri de-alungul unui șir de granați în apropierea țermurului mării. Eram prietini buni, ca să zic așa, și mi povesteam multe. Pecat de el! Era om frumos și vesel și cânta bine. Avea un cal arăbesc, adus din Egipt cu ocazia unei călătorii la piramide, o minune în întreg orașul. Imi aduc aminte, că i-a oferit odată un ofițer turc o sumă foarte mare pentru calul acela, dar călugărul cu nici un preț n'a voit să-l vîndă. De altfel, ce-i mai trebuia lui bani? Moștenise foarte mult dela o rudă-nie. Mă mir cum mai sta la mănăstire. Nu-i vorbă, să te ferească

bila d-na Emilia Dr. Rațiu, despre interesul, ce asesorul consistorial Dr. M. I. Cristea îl poartă cauzei meseriașilor, mijlocind aplicarea a lor 7 băieți originari din Toplița română, la diferite meserii în Sibiu, Avrig și Seliște, cum și despre urcarea taxei pentru folosirea cărților din bibliotecă la 6 bani săptămânali de exemplar etc.

Bogatul și variatul program al seara a fost următorul: Sodalul cismar dl Vasile Frățilă predă cu multă vervă una din cele mai grele poezii a iubitului nostru G. Coșbuc; harnica școlăriță Elisaveta Nicola, ne predă cu multă dulceață în pronunțare pe »Școlărița mică« de I. Grozescu; membrul ajutător dl George de Algya, cetește improvisația sa intitulată »Oda sodalilor români din Sibiu«, în care se laudă harniciile meseriașilor, grupați în jurul Reuniunii; sodalul faur, dl Vasile Lucaciu, orijinar din părțile Dejului, care sosit la Sibiu înainte cu 3 luni, când abia știa să pronunțe în limba maternă câteva cuvinte, și-a făcut intrarea în șirul declamatorilor noștri cu o lungă poezie populară intitulată »Blăstem de mamă«, predată cu o pronunță românească, ce cinste poate face chiar și unor vechi membri ai Reuniunii; dl I. T. Vasilichi, ne-a delectat cu frumoase arii executate, la violină; harnicul sodal cismar, dl Filimon Delorean a făcut mult haz cu predarea bucății »Tot cu rînduială și cu chibzuială« de Sandu pungă goală; dl Nicolae Neagoie, sodal croitor, și cunoscut dela reprezentările teatrale, a predat cu mult simțământ poezia »Dormi în pace« de Vlahtuță. O altă poezie predată de unul dintre cei mai buni declamatori ai noștri, ne-a estasiat pe toți. Dl Dem. Axente, a avut ideea fericită a ne predă »Oda la iubileul de 25 ani al Reuniunii sodalilor români din Sibiu«, de regretatul Z. Boiu, prin ce dovadă a dat, că meseriașii cu plăcere își revocă în memorie binefăcătorii lor; iubitoarea bunelor declamațiuni, drăgălașa Elenuța Șut, de data aceasta ne-a predat frumoase pe »Vestitorii primăverii« de Coșbuc; dl Nicolae Ișan, unul din cei mai vechi cântăreți de data-asta și-a arătat căldura inimii sale prin mai multe cântece, ce au plăcut foarte; încă o cântare de violină și o declamațiune au format punctele ultime ale programului.

»Protocolul de prezență« avea numărul curent 115, între cari s'au sortat cele 14 cărți folositoare dăruite de Reuniune.

De încheiere presidentul mulțumeste tuturor, cari în tot decursul anului sprijin au dat Reuniunii și îi roagă a fi și pe viitor colaboratorii cauzelor bune, îndeplinite de Reuniune.

»Nephtind«.

Dumnezeu de călugărie ca a lui. De altfel, vorbea lumea multe despre el. Atât știu și eu să vă spun: îi cam plăcea bătăura și femeile frumoase.

Grecul spunea acestea pe larg, înfrumusețându-le cu mulțime de episoade, de amănunte așa, că istorisirile lui țineau mult. Nici nu observam, că era tîrziu de tot și, că zorile dimineții erau foarte aproape. Ploaia aădea încă de-a binele și vîntul nu încetase. Era aceeași vreme, ca și seara, când am vrut să plecăm în excursiune.

— Dar tu, când ne istorisești ceva, îmi zise grecul, când se ne despărțim.

— Măine! Măine veniți la mine!

— Bine, măine la tine!

— La revedere!

— La revedere!

Brașov, Decembrie 1903.

Stelian Russu.

Gusturi.

— Doi țărani discutau, că ce poate fi mai dulce în lume. — Un sêrut al Susenei mele e mai dulce decât ori-ce, — zice unul. — Atunci se vede, că n'ai mâncat nici odată slănină cu pâine caldă, — răspunde celalalt.

Originea rēului.

Un pustnic trăia într-o pădure fără să se teamă de fiarele sălbatice; el vorbea și se înțelegea cu dînele de minune.

Într-o zi pustnicul se întinse sub un copac; tot acolo se adunară, pentru a petrece noaptea, un corb, un porumbel, un cerb și un șerpe. Aceste animale începură a discuta între ele asupra originii rēului în lume.

Corbul zise:

— Eacă dela foame ne vine tot rēul.

Când îți poți găsi hrana și mănânci în liniște agățat de o cracă, totul îți suride, totul e bun și îmbucurător. Dar ia să ajunezi numai două zile și ai să vezi că nu-ți dă inima nici măcar să privești natura. Te simți agitat, nu-ți găsești loc, n'ai un minut de liniște. — Dacă ai vedea atunci o bucată de carne e și mai rēu: te repezi asupra-i fără să te mai gîndești.

Poate să te sdrobească cu pietri, să te sfășie câinii și lupii, tu nu-ți lași prada.

— Câți dintre noi n'au perit astfel!

— Tot rēul, deci, vine dela foame!

Porumbelul zise:

— După mine nu dela foame vine rēul.

Tot rēul vine dela dragoste.

— Dacă am trăi singuri, n'am avea atâtea de îndurat! Am fi cel puțin singuri ca să suferim! Dar vezi că noi trăim întotdeauna în companie și-ți iubești atât de mult soția, încât te uiți pe tine, n'ai nici un minut de liniște, nu te gîndești decât la ea: A mâncat oare? Îi este destul de cald? Când se depărtează nițel de tine te simți cu totul perdut. Te chinuște gîndul că un altul a ademenit-o, sau că a fost prinsă de oameni. Te pui în căutarea ei și cazii tu în cursă, fie în porumbarul altuia, fie în vre-un laț. Dacă și-se perde părechea, nu mai mănânci, nu mai beai, nu taci alta decât s'o cauți, și se plîngi. Câți nu mor astfel dintre noi! Deci rēul nu vine dela foame, ci dela dragoste.

— Șarpele zise:

— Nu, rēul nu vine dela foame, nici dela dragoste, ci dela rēutate.

— Dacă am trăi liniștiți împreună, dacă nu ne-am căuta gâlceavă, atunci toate ar merge bine; dar e destul ca numai un lucru să nu-ți se facă după plac și iacă-te supărat, infuriat; n'ai alt gînd, decât să-ți scoți necazul pe cine-va și atunci te svîrcolești ca un turbat șuerând și căutând să muști. Nu mai ai milă de nimeni; ai mușca pe tatăl și mama ta; te-ai mușca pe tine însuși. Această stare nenorocită îți scurtează zilele.

— Tot rēul vine dar dela rēutate.

Cerbul zise:

— Nu, nici dela rēutate, nici dela dragoste, nici dela foame nu vine rēul; el vine dela frică. Dacă s'ar putea să nu ne fie frică, totul ar fi bine.

— Noi putem alerga cu ușurință; suntem viguroși, ne putem apăra contra unui animal mic cu o singură atingere de corn. De cel mare fugim. Cu toate acestea murim de frică. O ramură de trosnește în pădure, o foaie de să mișcă, spaima te cuprinde. Inima începe să-ți se bată, ca și când ar voi să sară din pept, și o rupi la fugă ca o săgeată. Altă-dată vre-un epure trece pe lângă tine, vre-o pasere dă din aripi, sau vre-o ghindă cade din copac și ție-ți se pare, că ești gonit de vre-o fiară sălbatcă, și fugînd, dai peste nenorocire. Aște-ori, speriat, alergi fără să știi unde; faci o săritură greșită și te-prăbușești în vre-o prapastie, unde ție-se curmă zilele. Somnul nu te prinde; cu ochiul ațintit la tot ce te înconjoară, cuprins în veci de frică, n'ai liniște nici un minut.

— Tot rēul vine deci dela frică.

Veni și rîndul pustnicului. El zise:

— Nu e nici foamea, nici dragostea, nici rēutatea, nici frica cari dau loc la nenorocirile, noastre ci numai dela natură și propriul nostru temperament ne vine ori-ce rēu, căci în ele domnește foamea, dragostea, rēutatea și frica.

NOUȚĂȚI

Moarte. Cu inimă frîntă de durere aducem la cunoștința tuturor rudeniilor, amicilor și cunoscuților, că

preaiubitul și neuitatul nostru soț, tată, ginere, și frate Dr. Ioan Petran, preot, profesor la institutul ped.-teologic gr.-or. rom. și catichet la Liceu, în al 40-lea an al etății și în al 14-lea al căsătoriei sale, împărțit cu sfînta taină a cuminecăturii, după un morb scurt, dar grav, — a trecut din viață la cele eterne Duminecă, în 17 Ianuarie, seara la 10 ore. Rămășițele pămîntești ale neuitatului defunct se vor așeza, după ritul bisericii gr.-or. române, în cimiterul din loc spre odichnă vecinică n. a. Mercuri, 20 Ianuarie, la 9 ore. Fie-ți țărîna ușoară și memoria binecuvîntată!

Arad, la 18 Ianuarie 1904.

Aurelia Petran născ. Onu, soție. Miron Onu și soția Sidonia născ. Monioran, socru și soacră. Veturia și Coriolan, fii. Maria Petran măr. Tămis, soră, Petru Tămis, cumnat.

Schimbare de nume. »Rēvașul« scrie: »Tribuna« din Sibiu are o soarte foarte jalnică după moarte. Pe când cel mai credincios slugitor al ei moare în spital, și casele i-se vînd la licitație, fără a putea acoperi toate cheltuelile, niște oameni speculanți îi iau numele în deșert, în America, și în Arad. În America un oare-care Prașca scoate o foaie de săptămîna cu numele ei, ear la Arad o altă foaie de speculă încearcă a-și înoi fața cu numele rēposatei. Nu știm cu ce drept? Au cumpărat Prașcării dreptul de editură dela comitetul proprietar, ori s'au angajat a-i fi organ? Și cred că marfa lor va avea mai bună trecere sub noua firmă, după ce de atâtea ori au hulit-o și ocărit-o? Sau vreau să mai aibă un steag de închinat și un organ pentru articoli ungurești. Prea pun dumnealor la încercare răbdătorul public românesc.

Nouă bancă românească. Sub firma »Comuna«, instituit de credit și de economii, soc. pe acțiun. în Căvâran, s'a înființat o nouă bancă românească cu capital social de cor. 12.000, împărțit în 60 de acțiuni à cor. 200. Direcțiunea este compusă din domnii: Eftimie Lăpăduș, Vicentie Țăran, Gerge Franțescu și Nicolae Țăran.

Crimă înfiorătoare. În sărbătorile Crăciunului s'a descoperit în Brașov-Stupine o crimă înfiorătoare, comisă de sașii Martin Göbl și Johann Stolz, servitori la stupinarul Tomoșoiu, om singur, fără familie. Între 4—11 Decembrie st. n. (ziua anumită nu s'a putut constata) Göbl și Stolz au ucis pe Tomoșoiu, aruncându-i seara un ghilț în grumazi și sugrumându-l. După aceea l'au scos din casă și l'au tirăit pe jos până la șură, distanță cam 16 metri, unde i-au mai dat câteva în cap cu ciomagul, apoi l'au pus pe căruță și după miezul nopții l'au dus în livada Codlii și l'au îngropat. Indemn la această înfiorătoare crimă li-a fost dorul de a pune mâna pe banii și averea lui Tomoșoiu. Ucigașii se află acum închiși în temnița din Brașov. »T. R.«

Mașină nouă de vapor. Englezul Thornley Petru a cerut patentă pentru o nouă mașină de vapor, care, de se va sfeti, va întrece toate mașinile purtate cu vapor de până acum. Călitățile motorului e de așa, că cuprinde foarte puțin loc și totuși desvoaltă o putere extraordinară de mare, deși consumă abea a opta parte atîta cărbuni ca mașinile de până acum. Thornley a preparat un model, care este mică, ca o șatulă și totuși desvoaltă o putere de opt cai. Inventatorul voiește a ajunge cu mașina sa acelu scop, ca vapoarele maritime să traverseze Oceanul-atlantic în restimp de trei zile.

»Cartea Românilui«. — Călin dar pe anul 1904. — Să vestește tuturor Românilor, că a eșit de sub tipar cel mai frumos Călin dar al Românilor de dincoace de munți: »Cartea Românilui« și se poate procura dela tipografia »Victoria« în Șimleu (Szilágyosmlyó) cu 60 fileri.

»Cartea Românilui« nu este numai un simplu Călin dar, ci făcînd abateri dela arondarea celorlalte scrieri de felul acesta, autorii au pus în mîna poporului sătean — în formă de călin dar — o carte foarte bună și neprețuit de folositoare.

Deci să nu întărie nimeni a procura acest op folositor tot omului — căci pe lângă aceea că va afla de cetit multe lucruri bune și folositoare; dar va mai învăța a cunoaște și pe cei 3 bărbați conducători ai Sălagiului (George Pop de Băsești, Alimpiu Barboloviciu și Andreiu Cosma) ale căror portrete sunt foarte frumoase și bine nișerite. — Tot asemenea de nimerit este și portretul dlui Ștefan Oșan Havași precum și acela al banței »Silvania« și bisericii din Șimleu.

În partea instructivă sunt cele mai alese bucăți de cetit și poezii scrise anume pentru acest product literar.

Din cuprinsul »Cartei Românilui« pe lângă biografiile bărbaților sus amintiți mai remarcăm următoarele bucăți instructive: Spi-cuiri din istoria Sălagiului. Numai cu vitele poți scoate sêrăcia din casă. Ce se poate și ce nu se poate cuprinde dela sătean, plugar? Rachiul. Lucrul și păstrarea. Știința economului. Gunoiul. Rotațiunea în cultura bucatelor. Boala lipicioasă de gură și picioare la vite, ș. a., apoi poezii alese. Sfaturi și Glume.

Atragem deci atențiunea publicului nostru și în deosebi a dlor preoți și învățători asupra acestui Călin dar, care pe lângă aceea că este cel mai frumos, dar este tot-odată și cea mai ieftină și mai folositoare carte pentru poporul nostru.

AȘA-I LUMEA

O fetiță nostimioară,
Captivă de iubire,
Tam nesam, își face seama
Și se duce 'n nemurire...
De ce oare?.. Uite d'asta
Că iubitul n'o mai place.
Fapta e urtă... Însă
»Așa-i lumea n'ai ce-i face!«

O cocoană măritată
Nici urtă, nici frumoasă,
Într'o zi de-acasă fuge
Și copii 'n jale lasă...
De ce oare?.. Căci iubirea
Clandestină nu-i dă pazel
Fapta e urtă... Însă:
»Așa-i lumea n'ai ce-i face!«

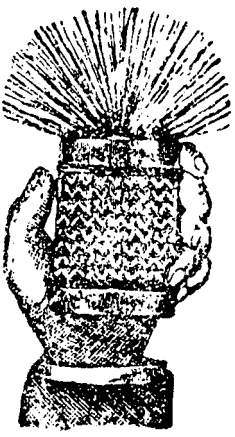
Un moșneag s'amorează
Dup'o fată răpitoare
Și de dragostea ce simte
Calcă totul în picioare. —
Ptiu! la naiba!.. De ce oare?..
Apoi de... amor și pazel
Fapta e urtă... Însă:
»Așa-i lumea, n'ai ce-i face!«

O nuroră oare-care
Soacra sa ș'o otrăvește,
Sau un ginere pe soacra
O tot bate de-o snopește...
De ce oare?.. Uite d'asta:
Soacra nu-i lasă în pazel.
Fapta e urtă... Însă:
»Așa-i lumea n'ai ce-i face!«

Un băiat crescut pe perne
E stricat, nu n'vață carte
Și-și petrece toată vremea
În plăceri d'ale deșarte...
Cine-i vina? Vai, părinții
Că îl cresc urit, și pazel.
Vina lor e mare... Însă:
»Așa-i lumea, n'ai ce-i face!«

Unul ș'altul, — mii exemple
Pot să 'nșir eu pe hărtie
Care-care, mai de care
Mai cu moț cu nerozie...
Dar sătul sunt cu atâtea,
Și le dau la toate pace,
Căci îmi zic, cum zice lumea:
»Așa-i lumea n'ai ce-i face!«

Marion.

Nou! Lampă electrică de busunar

cu mecanism american indispensabilă pentru ori-ce economie casnică. Să poată purta și în busunar, e durabilă, comodă și corespunzătoare. La fecare e de lipsă pentru luminarea chilțiilor, treptelor, ambitelor și localităților laterale.

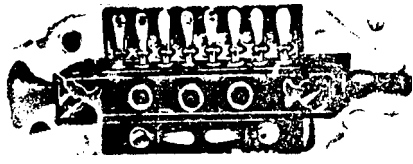
Pentru oficerii la exerciții, pădurarilor și vânătorilor pentru serviciu de noapte e tare acomodată; pentru turiștii sunt indispensabile, pentru medicii și moașe cu ocaziunea vizitelor de noapte. În fabrice, mori, pivnițe și depozite unde se păstrează materii explosive, sunt de mare însemnătate, pentru călători ce sosesc noaptea sunt neprețuite. Pentru economie este o bucurie. Nu sunt în urma ei picături de lumină pe padiment și covoare. Pe proprietari și economii îi păzește de atacuri și foc; cu aceasta te poți suia și noaptea în pod unde se păstrează nutrețul. — E sigură contra focului. Se poate folosi de mai multe mii de ori și dacă cu timpul arde stratul, pentru 1 coroană 20 fileri subministrăm altul nou. **Prețul 4 coroane.**

Cu reflector și linte măritoare executată foarte fin 5 cor.

Strat de rezervă 1 cor. 20 fl.

(227) Se trimite cu rambursă de 1-52
Stabilimentul Central al lui **IOSIF AUFFENBERG**
BUDAPEST, Strada Profeta 5.

Minunat instrument musical!

Pe „Flötophon“ poate cânta ori cine melodii, marșuri și dansuri, fără a cunoaște notele. Societăților, turiștilor, e foarte recomandabil de petrecere. Tonul lui e fermecător.

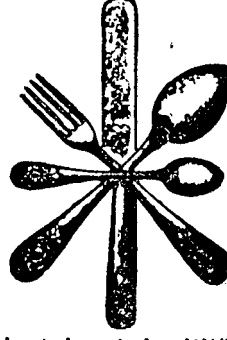
Acest minunat instrument musical are 10 clape, 20 tonuri, 2 clape de bas și pentru 3 cor. se capătă în formă elegantă. 3 bucăți costă 8 cor. „Flötophon“ mai puternic, cu ton fermecător, costă 5 și 6 coroane.

Cu rambursă trimite

Centr. lui **Auffenberg József**
Budapest, VI., Profeta-u. 5.

Cumpărare ocazională!

32 bucăți numai 6 fl.

În urma prea marelui deposit al unei fabrici de obiecte de metal, sunt îndreptățit să vind marfa acesteia în prețul cu care se face. Spedește dară, până când depositul susține, contra ramburs:

6 bucăți linguri de supă din cel mai fin argint de gloria, 6 furcuțe (furcuța într-o bucată) din cel mai fin argint de gloria, 6 cuțite din cel mai fin argint de gloria, 12 lingurițe de cafea din cel mai fin argint de gloria; 1 sită de străcurat laptele și 1 sită de străcurat supă. — 32 bucăți cari costă numai 6 fl., toate nouă și bune și frumos poleite. Acestea mai de mult au costat 25 fl.

Argintul de gloria este un metal cu totul alb, care se înlocuiește cu cel mai scump argint, și ca unul fiecare să fie convins despre adevăr, mă oblig a remite banii numai de cât dacă marfa nu ar conveni. — Garnitura e cel mai potrivit dar de cununie, și nu trebuie să lipsească din nici o casă.

Singur expeditor este: **Iosif Auffenberg's Centrale**
(226) 1-52 Budapesta VI., Strada Profeta nr. 5.
Comandele se trimit spedând banii înainte sau contra ramburs.

Calendare pe anul

➔ **1904.** ➔

Cartea Românului. Prețul 60 bani. Se poate procura la tipografia «Victoria» în Șimleu (Szilágyosmlyó). În acest calendar se cuprind portretele reușite a celor 3 bărbați frunțași și conducători ai Sălagiului: George Pop de Băsești, Alimpiu Barboloviciu și Andreiu Cosma.

Calendarul practico. Lugoj. Prețul 50 bani. Se poate comanda în librăriile Adolf Auspitz și Coloman Nemes în Lugoj. Cel mai voluminos și practic calendar.

Calendarul «Poporului Român». Budapesta. Prețul 50 bani. Se poate comanda la redacția «Poporului Român», Budapesta VI. Strada Vörösmarty 60/a. Cuprinde literatură interesantă și instructivă.

Calendarul »Bunul Econom«. Prețul 30 bani. **Calendarul »Teranului«.** Prețul 40 bani. **Calendarul »Sfintei Treimi«.** Prețul 50 bani. Aceste calendare se pot comanda la tipografia «Ideal» din Hunedoara.

Calendarul »Unirii«. Prețul 50 bani. Se poate comanda la tipografia archidieceșană în Blaj (Balázsfalva).

Avis.

Subscrisa am o mașină de îmblățit cu putere de apă, cu toate cele de lipsă, care ași vinde-o din mână liberă, eventual ași da-o în parte sau chirie. Prețul cumpărării a făcut 1464 cor. și o vënd cu cor. 800 după tocmeală.

Se poate îmblăți zilnic 120—130 de clăi și sunt de lipsă 7 lucrători. Vinerea, în Decembrie 1903.

vënd. Ana Popa alui Nicolae.
Nr. casei 232.

Sz. 1040—1903.

Árverési hirdetmény.

Alulirott biróságí végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a dévai kir. járásbiróságnak 1903 évi 1511 számú végzése következtében Dr. Muntean Aurel ügyvéd által képviselt Opinkár Nikulae javára Koszteszk Eftemie ellen 180 K. s jár erejéig 1903 évi márczius hó 6-án foganatosított kielégítési végrehajtás utján le és felülfoglalt és 1466 K.-ra becsült köv. tkező ingóságok, u. m.: hambarak, kukoricza, kocsi, takarmány, házibutorok, stb. nyilvános árverésen eladatkak.

Mely árverésnek az algyógyi kir. járásbiróság 1903. évi V. 124/4 számú végzése folytán 110 kor. hátr. tőkekövetelés, ennek 1900 évi június hó 1 napjától járó 6% kamatai, 1/3% váltódiij és eadig összesen 48 kor. 5 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig Boj községében végrehajtást szenvedő lakásán leendő eszközésére 1904 évi január hó 22-ik napjának délelőli 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érített ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

A mennyiben az elérverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglalták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Algyóg, 1904 évi január hó 8 napján.

Ruszuly Imre,
kir. bir. végrehajtó.

Lemne de zidiri și scânduri.

Subsemnatul aduc la cunoștința on. public, că sunt provăzut din nou cu un bogat deposit de lemne de zidiri și scânduri, precum sunt: grinzi, vanturi, căpriori și tot felul de material de lemn.

Depositul meu se află în Orăștie (Strada Pricazului, casele Dlui V. N. Bidu) și o filială la Geoagiu.

Se trage luarea aminte a on. public, că toate lemnele de clădire sunt acuirate din marele deposit de lângă Brașov, și anume, brad adus pe osie, ear' nu plutit.

Materialul bun și prețurile moderate sunt deja cunoscute.

Cu toată stima

14—

Ferencz & Weinberger.

„DACIA”

institut de credit și economii, societate pe acții.

Reședința societății: **Orăștie** (Szászváros, Broos).

Birourile societății se află în casele proprii:
(Strada Berăriei nr. 12).

Capital social 100.000 cor.

Operațiunile societății sunt:

A) primește depuneri spre fructificare.

a) depuneri fără anunț până la 100 cor. 5 1/2 %.

b) depuneri mai însemnate cu anunț de un an cu 6 %.

c) depuneri făcute de biserici, școale, corporațiuni culturale ori cu scop de binefacere cu 6 %.

Contribuția erarială pentru sumele depuse se plătește prin institut.

Regulamentul special pentru depuneri se cuprinde în libelul de depuneri.

Depuneri, ridicări și anunțări se pot face și prin postă și se rezolvă fără întârziere.

B) Acoardă credite personale pe lângă cambii sau obligații cu cavenți.

C) Acoardă împrumuturi pe efecte.

D) Acoardă împrumuturi pe lângă siguranță hipotecară.

E) Institue ramul de amanetare pe aurituri, argintării, pe lângă dispozițiile legale existente, procurându-și concesiunea forului competent.

F) Cumpără și vinde efecte publice, pe cari în cas de lipsă le poate lombarda.

G) Cumpără și vinde realități.

H) Cumpără și vinde ori-ce lucruri mobile.

I) Tot felul de întreprinderi comerciale și economice, în societate cu alții ori singură.

K) Finanțează patente.

L) Aréndează și exaréndează realități și alte drepturi și întreprinder de tot soiul.

Dirécțiunea.

Bani! Bani! Bani!

Subsemnata întreprindere de credit stă în legătură cu cele mai mari bănci din țeară și exoperează

împrumuturi pe pământuri și edificii

cu cele mai favorabile condiții și cu cele mai ieftine interese, și anume pe termen de 10—70 ani cu 2%—5 3/4 %.

Credit personal cu garanți și obligație pe 5—10 ani.

La funcționari de stat, comitat și oraș, precum și la oficerii, credit simplu și fără garanți.

La dorință servim cu informațiuni, rugând marcă postală.

„PECUNIA”

întreprindere de credit, Sibiu (Nagyszeben).

6